

## Arrest

**nr. 303 129 van 12 maart 2024**  
**in de zaak RvV X / IX**

**In zake:** X

**Gekozen woonplaats:** ten kantore van advocaat D. GEENS  
Lange Lozanastraat 24  
2018 ANTWERPEN

**tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 6 september 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 augustus 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 12 februari 2024.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

#### **1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak**

Verzoeker dient op 20 december 2018 een eerste aanvraag in tot verblijfsmachtiging met toepassing van artikel 9<sup>ter</sup> van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onontvankelijk bevonden op 8 februari 2019. Tegen deze beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die het beroep verwerpt bij arrest nr. 226 787 van 27 september 2019.

Verzoeker dient op 18 januari 2020 een tweede medische regularisatieaanvraag in. De aanvraag wordt onontvankelijk bevonden op 7 februari 2020. Tegen deze beslissing stelt verzoeker een beroep in bij de Raad, die het beroep verwerpt bij arrest nr. 245 802 van 9 december 2020.

Op 25 september 2020 dient verzoeker een derde medische regularisatieaanvraag in. Op 10 november 2020 verklaart de gemachtigde verzoekers aanvraag ontvankelijk doch ongegrond. Tegen deze beslissing stelt verzoeker een beroep in bij de Raad, die de beslissing vernietigt bij arrest nr. 252 197 van 6 april 2021. De gemachtigde verklaart de medische regularisatieaanvraag opnieuw ontvankelijk doch ongegrond op 19 mei

2021. Het beroep dat verzoeker tegen deze beslissing indient bij de Raad, wordt verworpen bij arrest nr. 264 677 van 30 november 2021.

Verzoeker dient op 15 november 2022 een vierde medische regularisatieaanvraag in. Deze wordt door de gemachtigde op 28 november 2022 onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing stelt verzoeker een beroep in bij de Raad, die de beslissing vernietigt bij arrest nr. 286 791 van 29 maart 2023. Op 11 augustus 2023 verklaart de gemachtigde de medische regularisatieaanvraag van 15 november 2022 onontvankelijk doch ongegrond. Ook tegen deze beslissing stelt verzoeker een beroep in bij de Raad, die het beroep verwerpt bij arrest nr. 302 387 van 28 februari 2024.

Op 11 augustus 2023 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoeker ter kennis gebracht op 5 september 2023. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

*“De heer*

*Naam + voornaam: A. (...), J. (...) O. (...)*

*geboortedatum: (...)*

*geboorteplaats: (...)*

*nationaliteit: Ghana*

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*

*binnen 30 dagen na de kennisgeving.*

#### *REDEN VAN DE BESLISSING:*

*Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:*

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:*

*Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.*

*In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land." werd de situatie bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:*

- 1. gezins- en familieleven : betrokkene is alleenstaand, uit de aanvraag blijkt niet dat er familie van betrokkene in België verblijft.*
- 2. hoger belang van het kind : niet van toepassing*
- 3. gezondheidstoestand : geen medische contra-indicatie voor terugkeer naar het land van herkomst (advies dd. 09.08.2023)*

*Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw huis begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."*

## **2. Onderzoek van het beroep**

2.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van

bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van zijn middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

*“1. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.*

*Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.*

*Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.*

*Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er “grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen” (arrest Paposhvili, § 183).*

*2. Verzoeker bezit de nationaliteit van Ghana. Hij werd aldaar geboren te (...) op (...). Verzoeker diende evenwel zijn land van herkomst te verlaten. Hij diende op 19 december 2018 een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Sindsdien verblijft verzoeker onafgebroken in België.*

*De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft echter als gevolg dat verzoeker zou dienen terug te keren, na zijn verblijf in België, naar het land waarvan hij geacht wordt de nationaliteit te bezitten (Ghana).*

*De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft. In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:*

*“5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf*

*6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;*

*7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;”.*

*Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.*

*De bestreden beslissing lijkt te stellen dat verzoeker dient terug te keren naar Ghana (“nationaliteit: Ghana”) en dit binnen een termijn van 30 dagen.*

*De motieven in de bestreden beslissingen geven evenwel geen blijk dat de verwerende partij heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing.*

*3. De verzoekende partij wijst erop dat er niet op een zorgvuldige wijze werd rekening gehouden met zijn gezondheidstoestand en de lange duurtijd dat hij verblijvende is in België (met name gedurende een periode van meer dan vier jaar).*

*Verzoeker bezit de nationaliteit van Ghana. Hij werd aldaar geboren te (...) op (...). Verzoeker diende evenwel zijn land van herkomst te verlaten. Hij diende op 19 december 2018 een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Sindsdien verblijft verzoeker onafgebroken in België.*

*Door de verzoekende partij werd een (nieuwe) aanvraag ingediend tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet op 15 november 2022. Verzoeker voegde een standaard medisch attest, opgesteld door Dr. S. (...) (zie stuk 2 bij de aanvraag), toe bij dit schrijven. Dit standaard medisch attest werd opgesteld op 15 september 2022 en voorzien van de duidelijke identificatiegegevens van de heer A. (...).*

*Daarnaast voegde verzoeker nog volgende medische attesten of verslagen toe bij de aanvraag tot machtiging van verblijf:*

*(...)*

*De ernst van de aandoening van verzoeker blijkt uit de voorgebrachte medische attesten.*

*Verzoeker werd op 23 juni 2018 getroffen door een plotse en hevige hoofdpijn. Hij werd hiervoor opgenomen in het AZ Dymphna te Geel. Een CT/CTA leverde als resultaat op: "SAB uit geruptureerd communicans posterior aneurysma links". Op 24 juni 2018 volgt een endovasculaire behandeling van de communicans posterior aneurysma links. Verzoeker onderging deze ingreep onder algemene anesthesie. De ingreep was succesvol (door middel van coiling). De toestand van verzoeker verslechterde opnieuw. Hij werd opgenomen op de "stroke unit" van het Ziekenhuis Oost-Limburg van 8 september 2020 tot 11 september 2020 naar aanleiding van een vermoeden van ischemisch CVA, hetgeen werd bevestigd tijdens de onderzoeken.*

*Verzoeker heeft derhalve nood aan een verdere opvolging en behandeling. De verzoekende partij benadrukte in de aanvraag tot machtiging van verblijf dat deze noodzakelijke medische zorgen niet beschikbaar en/of toegankelijk zijn in zijn land van herkomst. Hij verwees hiervoor naar verschillende (recente) medische attesten.*

*Een verwijderingsbeslissing zou dan ook verregaande gevolgen hebben voor verzoeker, omdat hij zou worden genooddaakt om zijn opvolging en behandeling in België te doorbreken.*

*Verzoeker verblijft bovendien bijna vijf jaar in België, waardoor een verwijderingsmaatregel hem bovendien zou onttrekken van zijn vertrouwde, sociale omgeving waarbinnen hij verblijft.*

*De verzoekende partij is onvermogen. De verzoekende partij beschikt in Ghana niet over huisvesting of een adequaat netwerk waarop zij kan terugvallen. Verzoeker vreest hierdoor in een situatie te zullen terechtkomen van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting bij een (gedwongen) terugkeer naar Ghana.*

*Niettemin bevat de bestreden beslissing geen afdoende motivering over deze private belangen van verzoeker.*

*De specifieke situatie van verzoeker komt nergens ter sprake. Geen enkel motief in de bestreden beslissing handelt hierover.*

*Het oordeel over de gezondheidstoestand van verzoeker is evenmin afdoende. De loutere verwijzing naar het "advies dd. 09.08.2023" kan niet volstaan, omdat dit advies niet werd opgesteld in het kader van een verwijderingsmaatregel, maar enkel in het kader van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet. Dit advies kadert derhalve in de aanvraag van een machtiging tot verblijf en legt geen verplichting op om het grondgebied te verlaten. Dit advies werd evenmin opgesteld in het kader van een verwijderingsmaatregel of de toetsing van artikel 74/13 Vreemdelingenwet, hetgeen een aparte motivering (beoordeling) vereist. De finaliteit van dit advies is derhalve verschillend.*

*De bestreden beslissing schendt omwille van bovenvermelde redenen de formele motiveringsverplichting doordat, rekening houdende met bovenvermelde elementen, geen enkel concreet motief wordt vermeld in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat de verwerende partij heeft rekening gehouden met de specifieke situatie van verzoeker (gelet op de verplichting onder artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM), zoals hierboven beschreven.*

*De formele motiveringsverplichting wordt hierom geschonden.*

*De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.*

*Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).*

*Een schending dringt zich hierom op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.*

*5. Ter volledigheid merkt de verzoekende partij nog op dat, afgezien van de schending van de formele motiveringsverplichting, minstens niet blijkt dat op een zorgvuldige en redelijke wijze werd rekening gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker indien hij thans zou dienen terug te keren naar Gaza.*

*Verzoeker bezit de nationaliteit van Ghana. Hij werd aldaar geboren te (...) op (...). Verzoeker diende evenwel zijn land van herkomst te verlaten. Hij diende op 19 december 2018 een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Sindsdien verblijft verzoeker onafgebroken in België.*

*Een verwijderingsmaatregel zou hem onttrekken van zijn vertrouwde, sociale omgeving waarbinnen hij verblijft.*

*Verzoeker wijst tevens op zijn gezondheidstoestand, zoals aangehaald in de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet van 15 november 2022 en onderbouwd met (recente) medische attesten.*

*De gemachtigde beperkt zich ten onrechte tot het verwijzen naar het advies van 9 augustus 2023, dat werd opgesteld naar aanleiding van deze aanvraag, ter beoordeling van de private belangen van verzoeker onder artikel 74/13 Vreemdelingenwet. Dit advies bevat immers geen zorgvuldige en redelijke beoordeling van de gezondheidstoestand van verzoeker.*

*Door de arts-adviseur wordt in het opgestelde advies van 9 augustus 2023 vermeld dat verzoeker in 2018 een coiling (endovasculaire ingreep) onderging voor een aneurysma in de hersenen. Sindsdien zouden de controles positief en gunstig zijn. Herval zou louter speculatief zijn volgens de arts-adviseur.*

*Uit de voorgelegde medische attesten bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet van 15 november 2022 blijkt nochtans dat op 26 februari 2021 werd vastgesteld dat er "opnieuw een beperkt ontstaan van neck recidief 2 mm diep" werd vastgesteld. Op 25 februari 2022 werd dit "beperkt neck recidief 2 mm diep" opnieuw vastgesteld, waarbij aanvullend volgende vaststelling werd genoteerd: "beeld van beperkte focale additie beeld (oud dissectie?) ter hoogte van infrapetreuse segment van de linker arteria carotis interna van de stroom" (zie het medisch attest van 25 februari 2022 van Dr. T. (...) B. (...), gevoegd als stuk 8 bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet van 15 november 2022).*

*Uit het opgestelde medisch advies van de arts-adviseur van 9 augustus 2023 blijkt niet dat met deze vaststellingen werd rekening gehouden. Nergens komt dit ter sprake.*

*In de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet van 15 november 2022 werd door verzoeker voorts aangehaald dat de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de vereiste zorg in Ghana ontbreekt.*

*Door verzoeker werd aangehaald dat, door de behandelend arts van verzoeker, werd geattesteed dat verzoeker moet worden behandeld in België omwille van zijn medische problematiek. Dit attest is gedateerd op 11 januari 2022 (zie stuk 11 bij de aanvraag). Verzoeker verwees vervolgens naar een attest vanuit Ghana, waaruit tevens blijkt dat de noodzakelijke zorgen niet beschikbaar en/of toegankelijk zijn in Ghana (zie stuk 12 bij de aanvraag). Dit attest is gedateerd op 21 december 2021.*

*Uit het opgestelde medisch advies van de arts-adviseur van 9 augustus 2023 blijkt niet dat met deze stukken werd rekening gehouden. Nergens worden deze vermeld. Er kan derhalve niet worden vastgesteld dat met deze stukken door de arts-adviseur werd rekening gehouden, laat staan op een zorgvuldige en redelijke manier.*

*De bovenvermelde documenten benadrukken dat de noodzakelijke zorgen niet beschikbaar en/of toegankelijk zijn in Ghana.*

*Het stuk 12 (een attest van Dr. A. (...) D. (...) van 21 december 2021) werd opgesteld op 21 december 2021. Dit attest bevat een gedetailleerde en onderbouwde toelichting in verband met het ontbreken van de beschikbare en toegankelijke zorgen in Ghana.*

*In het advies van de arts-adviseur wordt geen rekening gehouden met deze specifieke informatie en wordt enkel op algemene wijze gesproken over de organisatie van de gezondheidszorg in Ghana, zonder rekening te houden met de specifieke ingreep die in het geval van verzoeker noodzakelijk zou zijn. Er wordt door de arts-adviseur bovendien verwezen naar landeninformatie van 2020, terwijl het bijgebrachte attest van verzoeker van veel recentere datum is (21 december 2021).*

*De verwijzing naar een eerder advies van 9 augustus 2023 kan daarom niet volstaan als een zorgvuldige beoordeling van de gezondheidstoestand van verzoeker.*

*Hierdoor wordt artikel 3 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting geschonden.”*

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert immers, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat verzoeker in België verblijft zonder houder te zijn van een geldig visum. Dit wordt niet betwist. Daarnaast motiveert verweerder eveneens omtrent verzoekers gezins- en familielevens, het hoger belang van eventuele kinderen en zijn gezondheidstoestand in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel

geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de gemachtigde rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt de hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Verzoeker meent dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is geschonden omdat geen rekening is gehouden met zijn specifieke situatie. Hij verwijst naar zijn gezondheidstoestand enerzijds en zijn lang verblijf in België anderzijds. Verzoeker refereert op uitgebreide wijze aan zijn medische regularisatieaanvraag die hij op 15 november 2022 heeft ingediend. Hij stelt dat hij nood heeft aan verdere opvolging en behandeling in België, hetgeen niet kan wanneer hij uitvoering moet geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Verder betoogt verzoeker dat de bestreden beslissing hem onttrekt aan zijn vertrouwde, sociale omgeving waarbinnen hij al vier jaar verblijft.

In de bestreden beslissing wordt aangaande artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet gemotiveerd als volgt:

*“1. gezins- en familieleven : betrokkene is alleenstaand, uit de aanvraag blijkt niet dat er familie van betrokkene in België verblijft.  
2. hoger belang van het kind : niet van toepassing  
3. gezondheidstoestand : geen medische contra-indicatie voor terugkeer naar het land van herkomst (advies dd. 09.08.2023)”*

Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden dat er geen rekening zou zijn gehouden met zijn persoonlijke situatie. Verweerder merkt op dat verzoeker geen minderjarige kinderen noch een gezins- en familieleven heeft in België. Verzoeker spreekt dit niet tegen. Wat zijn gezondheidstoestand betreft, verwijst verweerder naar het medisch advies van de arts-adviseur van 9 augustus 2023 in het kader van zijn medische regularisatieaanvraag. Uit dit medisch advies blijkt dat er geen medische contra-indicatie bestaat voor een terugkeer naar het land van herkomst. Dit stemt overeen met de stukken vervat in het administratief dossier.

Volgens verzoeker kan verweerder zich niet enkel baseren op voornoemd medisch advies om te stellen dat zijn gezondheidstoestand niet verhindert dat er een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven. De Raad bemerkt echter dat het medisch advies van 9 augustus 2023 door de arts-adviseur werd opgesteld in het kader van de medische regularisatieaanvraag die verzoeker heeft ingediend op 15 november 2022. De medische regularisatieaanvraag wordt door verweerder op 11 augustus 2023 ongegrond verklaard. Uit deze beslissing volgt dat een adequate medische opvolging beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst. Het beroep dat verzoeker tegen deze beslissing instelde, werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 302 387 van 28 februari 2024. Dit betekent dat de medische regularisatieaanvraag van verzoeker negatief is afgesloten. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat hij in België zou moeten blijven om de nodige behandeling en/of opvolging te kunnen krijgen. Het uitgebreide verweer en de verwijzing naar verschillende medische attesten doen hier geen afbreuk aan. Het feit dat het medisch advies van de arts-adviseur van 9 augustus 2023 werd verstrekt in het kader van een medische regularisatieaanvraag en niet in het kader van een voornemen om aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, neemt niet weg dat verweerder zich bij het nemen van een dergelijke beslissing mag baseren op het objectieve oordeel van de arts-adviseur, dat luidt dat er geen medische contra-indicatie voor terugkeer bestaat.

Waar verzoeker nog verwijst naar “*de lange duurtijd dat hij verblijvende is in België*”, bemerkt de Raad in eerste instantie dat de Vreemdelingenwet aan verweerder niet de verplichting oplegt om te motiveren omtrent de duur van het verblijf in België wanneer hij voornemens is om aan een derdelander een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Anderzijds zet verzoeker niet uiteen op welke wijze zijn verblijf in België op zich hem zou verhinderen terug te keren naar zijn land van herkomst.

Vervolgens motiveert verzoeker dat hij onvermogen is en in Ghana niet beschikt over huisvesting of een adequaat netwerk. Hij vreest dan ook terecht te komen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zal kunnen voorzien in elementaire levensbehoeften. Verzoeker lijkt hiermee een schending van artikel 3 van het EVRM te willen aantonen.

De Raad herinnert eraan dat artikel 3 van het EVRM vooreerst vereist dat verzoeker er blijk van geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) stelt dat het in principe aan verzoeker toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (cf. EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (cf. RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Eerst en vooral stelt de Raad vast dat verzoeker met een dergelijk algemeen betoog niet tegemoet komt aan de vereiste van een begin van bewijs van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. *In casu* blijft het bij een blote bewering die geenszins wordt gestaafd door de nodige bewijsstukken.

Verder kan dienstig worden verwezen naar het medisch advies van 9 augustus 2023, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, en hetgeen luidt als volgt: *“Overigens is het niet onwaarschijnlijk dat er nog familie, vrienden of kennissen van betrokkene in het land van herkomst verblijven waarop betrokkene eventueel zou kunnen terugvallen bij het bekomen van de noodzakelijk geachte zorgen.*

*Bovendien legt betrokkene geen attest van arbeidsongeschiktheid voor. Er zijn ook geen elementen in het dossier die erop wijzen dat hij geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in zijn land van oorsprong. Niets laat derhalve toe te concluderen dat hij mits het uitvoeren van arbeid niet zou kunnen instaan voor de eventuele kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp en opvolging.”*

Zoals eerder reeds opgemerkt, is verzoeker er niet in geslaagd deze motieven te weerleggen in het kader van zijn beroep tegen de ongegrondheidsbeslissing van 11 augustus 2023. Het beroep werd immers verworpen bij arrest nr. 302 387 van 28 februari 2024. Samen met verweerder stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoont dat hij omwille van zijn gezondheidstoestand niet zou kunnen werken. Hij bewijst niet dat hij in Ghana niet zou kunnen instaan voor zijn eigen levensonderhoud door middel van het uitvoeren van arbeid. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet weerhouden.

Het enige middel is ongegrond.

### 3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

### OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

#### Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend vierentwintig door:

|              |                                                 |
|--------------|-------------------------------------------------|
| N. MOONEN,   | wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken, |
| M. DENYS,    | griffier.                                       |
| De griffier, | De voorzitter,                                  |

M. DENYS

N. MOONEN



